

lerne i Kraft, men det forekommer os, at ingen, navnlig heller ikke Nyderen, kan beklage sig over, at der nu indtræder den Tilstand, som han tidligere har maattet vente vilde indtræde allerede i Aaret 1908. Naar man stiller sig paa det Standpunkt, som jeg her har nævnt, har det for øvrigt den Konsekvens, at det første Spørgsmaal, jeg omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Beregningen af Statens Tilskud paa de $\frac{7}{25}$, bliver uden praktisk Betydning, for saa vidt angaar Aarene 1915 ff. Det faar kun praktisk Interesse for Aaret 1914, og overensstemmende dermed er ogsaa vore Ændringer formulerede.

Medens Fællesudvalget altsaa for saa vidt er kommet til Enighed, har det i øvrigt delt sig i et Flertal paa 20 Medlemmer og et Mindretal paa 10 Medlemmer. Mindretallet stiller sig ellers paa samme Standpunkt, som Folketinget har stillet sig paa, og anbefaler derfor at vedtage Folketingets Forslag i dette høje Ting. Derimod har Flertallet taget Landstingets Vedtagelse til Udgangspunkt, men det har dog gjort nogle Modifikationer. Først vil det ses, at der i Flertallets § 3 findes en Bestemmelse om Afgifter til Staten, der er Genstand for Afløsning efter Lov Nr. 102 af 29. April 1913, og som endnu skal ydes efter Kapitelstakst for Aaret 1914. Det foreslaas, at Yderen af saadanne Afgifter faar afkortet $\frac{7}{25}$ af Ydelsen for det nævnte Aar. Det findes billigt og rimeligt, at Staten under Hensyn til de meget høje Kornpriser giver ham denne Afkortning, og Statskassen vil derved alligevel faa i hvert Fald et saadant Beløb som det, man regnede med, da man i 1913 vedtog Afløsningsloven.

Dernæst findes der i § 4 nogle forandrede Bestemmelser angaaende Moratorium for Afgifter, som skal betales efter Kapitelstakst i Aaret 1915. Som det vil erindres, knyttede Landstinget i sin tidligere Vedtagelse dette Moratorium til Betingelserne i den almindelige Moratorielov. Men da Forholdene nu har udviklet sig saaledes, at saa at sige alle, der skal betale den Slags Afgifter, har set deres Forhold forandret paa en uheldig Maade ved Krigssituationen, saa har man ment at kunne strække Moratoriet noget videre, gøre det almindeligt, saaledes at enhver, der skal svare saadanne Afgifter i 1915, faar Moratorium. Med Hensyn til Henstandens Udstrækning har man ment at kunne gaa til 15. November 1915. Meningen er, at Yderen skulde blive i

Stand til at svare sin Afgift ved Hjælp af Udbyttet af Høsten 1915, men naar han skal svare Afgift efter Kapitelstaksten, maa han ikke blot have indbjerget sin Sæd, men maa ogsaa have solgt den for at have Penge til at betale Ydelsen med, og man har da ment, at 15. November var et passende Tidspunkt. Dernæst har man ment at burde paalægge Yderne at forrente den Ydelse, hvormed han faar Henstand, nemlig $\frac{7}{25}$ af Afgiftsbeløbet, som tidligere er vedtaget, med 4 pCt. p. a., regnet fra Forfaldsdagen. Det er nemlig Meningen, at der her kun skal være Tale om et Moratorium, Nyderen skal ikke derudover lide noget Tab.

Jeg skal med Hensyn til § 4 endnu nævne et enkelt Punkt. Det er selvfølgelig Meningen, at hvis der til de paagældende Afgifter er knyttet Pante- eller Fortrinsrettigheder, skal disse ikke fortabes ved Moratoriet, og hvis der altsaa er Afgifter, hvor det Spørgsmaal kunde blive praktisk, kunde det maaske have været heldigt at indsætte en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende i § 4, men da Forholdet er det, at § 4 kun omfatter de Afgifter, med Hensyn til hvilke Yderne ikke efter Lovens øvrige Bestemmelser, §§ 2 og 3, allerede har faaet Afslag — altsaa navnlig ikke omfatter Tiender — tror jeg ikke, der er noget Tilfælde, hvor det Spørgsmaal kunde blive praktisk, at en Pante- eller Fortrinsret kunde komme til at gaa tabt paa Grund af Moratoriet, og vi har derfor anset det for overflødigt at optage en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende i § 4.

Dette er altsaa de Indrømmelser, som Flertallet har ment at kunne gøre, og jeg skal bemærke, at de Forandringer, der er foretagne i Forhold til Landstingets tidligere Vedtagelse, maa betragtes som en Imødekommen mod Mindretallets Standpunkt.

Ærede Medlemmer vil have set, at der som Bilag til Betænkningen er trykt som Bilag 2 nogle tidligere stillede, men senere tilbagetagne foreløbige Ændringsforslag fra socialdemokratisk Side og som Bilag 3 nogle ligeledes tidligere stillede, men tilbagetagne Ændringsforslag fra radikal Side. Nu vil det ses, at § 3 i Flertallets Forslag — Bestemmelsen om, at Afgifterne til Staten, der er Genstand for Afløsning efter Loven af 29. April 1913, bliver afkortet med $\frac{7}{25}$ — gaar i Retning af § 3 i Forslaget under Bilag 2, blot gaar den ikke saa vidt, idet Flertallets Forslag kun